

RESSÒ DE LA PARAULA

En comunió amb la creació (la reparació)

Una pregunta oportuna i inquietant: com deixem la natura, un cop hem gaudit d'ella?

Si se'ns permet, faig esment aquí d'una anècdota viscuda personalment fa molts anys. Una experiència que va restar gravada en la meua consciència d'adolescent. En una de les freqüents marxes per la muntanya que realitzava amb el grup d'escoltes, després d'un camí dur sota el sol, arribàrem a l'hora de dinar a una font, accessible també per carretera. Des de lluny vam veure que estava molt concorreguda per un grup de joves molt animats amb música de ràdio i per una família de «domingueros». Preferírem quedar-nos a distància, dinar on estàvem, aprofitant l'aigua que portàvem a les nostres cantimplors, i esperar que aquelles persones marxessin. Quan ho feren, ens atansàrem a gaudir de l'aigua fresca i neta. Però en arribar a la font veiérem que el lloc estava cobert de brutícia: llaunes, escombraries, plàstics, fang... Llavors el nostre guia responsable ens cridà i ens va dir: «Ja sabem el que hem de fer. En ocupar un lloc de la natura, hem de deixar-lo sempre millor de com ho hem trobat». Aleshores ens dedicàrem a netejar la font i el seu entorn, de manera que no quedés rastre de «brutícia humana».

Diem que estem fets per a viure en comunió amb la creació, reconeixem ruptures (pecats) contra ella, i fins i tot veiem conseqüències de les nostres faltes morals en el cosmos. D'aquí «el gemec» del cosmos del qual parla sant Pau.

Hem d'aclarir això. La nostra comunió amb la creació no és com la unió entre persones lliures i conscients. La creació no és un subjecte, «algú responsable» («la rosa no sap que és bella, encara que jo l'estimo»). La comunió amb la natura no és entre iguals, perquè ella existeix per a la persona humana i la persona humana existeix per a la lloança a Déu. «Tot és vostre, vosaltres de Crist i Crist de Déu», dirà sant Pau (1Co 3,21-23). Diguem que la rosa existeix per a atreure, amb els seus colors i aromes insectes que ajudin a la pol·linització; però també per a ser contemplada per la mirada

humana, gaudir-ne olorant-la, servir a una expressió d'amistat en ser regalada, i fins i tot, ser instrument d'oració de gratitud i lloança al costat de l'altar o del sagra-ri... Llavors diem que estem en comunió amb la rosa, perquè compleix amb el seu sentit.

Però la rosa, com la resta de la natura, pot ser destruïda, trepitjada, usada per a un acte hipòcrita i fals, per a un guany abusiu, per a la simple explotació. En aquests casos la rosa, amb tota la creació, gemega. Perquè la persona humana, amb la seva llibertat i poder, usa i abusa d'ella. De manera que els nostres pecats tenen el seu efecte ecològic en desviar la creació del seu sentit. De la mateixa manera que tot gest que perfecciona la creació és un acte virtuós.

En el llibre del Gènesi llegim: «Va prendre, doncs, Yahvé Déu a l'home i el va deixar al jardí de l'Edén, perquè el guardés i el conreés» (Gn 2,15). Enfront dels qui acusen la fe cristiana de qualificar el treball

com un càstig i de promoure l'explotació de la natura, afirmem clarament que Déu compta amb el nostre treball (la nostra activitat) per a conservar i desenvolupar la seva creació.

Així com els nostres pecats s'han de reparar, així és el nostre compromís de «reparar» la creació. Les nostres mans han espatllat l'Edén, el jardí, que va sortir de les mans de Déu, però potser també les nostres mans poden retornar quelcom de la seva bellesa original.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

Tenim grans oportunitats

Sense l'acollida incondicional no es pot donar el diàleg confiat que porta a l'autèntic progrés. Bioètica i inclusió van de la mà.

Tenim grans oportunitats. Els sabers científics i humanístics estan a l'abast de moltes més persones. Gràcies per exemple a instruments com internet es revela informació i es facilita la formació.

La Bioètica va també obrint-se camins processualment. Beu de diferents fonts

i emprades diverses metodologies. Parlem de bioètica narrativa, bioètica feminista, bioètica teològica, bioètica clínica, bioètica personalista, bioètica social, bioètica fonamental, etc.

Tot això evidencia els límits de la nostra tasca. Volem una comprensió global i un diàleg confiat i moltes vegades ens trobem balucejant doncs no arribem al saber necessari o ens falta la saviesa per aplicar-lo.

Donada la creixent complexitat de la tecnociència, la bioètica va trobar alguns límits, que al seu torn són oportunitats: no abasta tot el saber del «bios» per dialogar amb el «ethos», el que obliga a la col·laboració entre tots. Especialistes i generalistes, humanistes i teòrics de la ciència i la tecnologia, tècnics i teòlegs, filòsofs i sanitaris, biòlegs i juristes, economistes i sociòlegs, mediambientalistes i polítics i una infinitat de persones

amb diversos coneixements han d'anar aportant el millor d'ells mateixos i obrir-se humilment al diàleg amb els altres perquè el quefer bioètic sigui una realitat.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

ECO DE LA PALABRA

En comunión con la creación (la reparación)

Una pregunta oportuna e inquietante: ¿cómo dejamos la naturaleza, una vez que hemos disfrutado de ella?

Si se nos permite, aludo aquí a una anécdota vida personalmente hace muchos años. Una experiencia que se quedó grabada en mi conciencia de adolescente. En una de las frecuentes marchas por la montaña que realizaba con el grupo de scouts, tras un camino duro bajo el sol, llegamos a la hora de comer a una fuente, accesible también por carretera. De lejos vimos que estaba muy concurrida por un grupo de jóvenes muy animados con música de radio y por una familia de domingueros. Preferimos quedarnos a distancia, comer donde estábamos, aprovechando el agua que llevábamos en nuestras cantimploras, y esperar a que aquellas personas marcharan. Cuando lo hicieron nos acercamos a disfrutar del agua fresca y limpia. Pero al llegar a la fuente observamos que el lugar estaba cubierto de suciedad: latas, basura, plásticos, barro... Entonces nuestro guía responsable nos llamó y nos dijo: «Ya sabéis lo que hemos de hacer. Al ocupar un lugar de la naturaleza, hemos de dejarlo siempre mejor de como lo hemos encontrado». Nos dedicamos entonces a limpiar la fuente y su entorno, de forma que no quedara rastro de «suciedad humana».

Decimos que estamos hechos para vivir en comunión con la creación, reconocemos rupturas (pecados) contra ella, e incluso vemos consecuencias de nuestras faltas morales en el cosmos. De ahí «el gemido» del cosmos del que habla san Pablo.

Hemos de aclarar esto. Nuestra comunión con la creación no es como la unión entre personas libres y conscientes. La creación no es un sujeto, «alguien responsable» («la rosa no sabe que es bella, aunque yo la amo»). La comunión con la naturaleza no es entre iguales, pues ella existe para la persona humana y la persona humana existe para la alabanza a Dios. «Todo es vuestro, vosotros de Cristo y Cristo de Dios», dirá san Pablo (1Co 3,21-23) Digamos que la rosa existe para atraer, con sus colores y aromas, a insectos que ayuden a la polinización; pero también para ser contemplada por la mirada humana, ser disfrutada oliéndola, servir a una expresión de amistad al ser regalada e incluso ser instrumento de oración de gratitud y alabanza junto al altar o el sagrario... Entonces decimos que estamos en comunión con la rosa, porque cumple con su sentido.

Pero la rosa, como el resto de la naturaleza, puede ser destruida, machacada, usada para un acto hipócrita y falso, para una ganancia abusiva, para la simple explotación. En estos casos la rosa, con toda la creación, gime. Porque la persona humana, con su libertad y poder, usa y abusa de ella. De forma que nuestros pecados tienen su efecto ecológico al desviar la creación de su sentido. Por lo mismo que todo gesto que perfecciona la creación es un acto virtuoso.

En el libro del Génesis leemos: «Tomó, pues, Yahvé Dios al hombre y lo dejó en el jardín del Edén, para que lo guardara y lo cultivara» (Gn 2,15). Frente a los que acusan a la fe cristiana de calificar el trabajo como un castigo y de promover la explotación de la naturaleza, afirmamos claramente que Dios cuenta con nuestro trabajo (nuestra actividad) para conservar y desarrollar su creación.

Así como nuestros pecados han de repararse, así es nuestro compromiso de «reparar» la creación. Nuestras manos han estropeado el Edén, el jardín, que salió de las manos de Dios, pero quizá también nuestras manos puedan devolver algo de su belleza original.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Preveres traspasats durant l'estiu

Mn. Josep Casas Vaqués.

Va morir divendres 29 de juliol de 2022, a l'edat de 91 anys. La missa funeral va ser presidida pel bisbe Agustí Cortés, van tenir lloc l'endemà, 30 de juliol, a les 10 h, a la Residència Sant Josep Oriol, de Barcelona, on residia actualment.

Mn. Josep Casas, que era rector emèrit de les parròquies de Sant Pere de la Gornal i Sant Marçal, de Castellet i la Gornal, va néixer a l'Hospitalet de Llobregat, el dia 10 d'agost de 1930. Fill d'Alexandre i Maria. Format al Seminari Conciliar de Barcelona, va ser ordenat sacerdot el 17 de setembre de 1961, a la Parròquia de Santa Maria, de Cornellà de Llobregat.

El seu ministeri l'ha exercit al servei de moltes parròquies de l'Arquebisbat de Barcelona i des de l'any 2004 del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, fins que es va jubilar canònicament el desembre de 2006.

Mn. Jesús Mañé Montserrat.

Va morir dijous 25 d'agost de 2022, a l'edat de 90 anys. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí Cortés, van tenir lloc l'endemà, 26 d'agost, a les 11 h, a la Parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Ribes, d'on era rector emèrit.

Mn. Jesús Mañé va néixer a Llorenç del Penedès (Tarragona), el dia 10 de juliol de 1932. Fill de Josep i Concepció. Format al Seminari Conciliar de Barcelona, va ser ordenat sacerdot el 29 de juny de 1956, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, de Barcelona.

Els seus primers nomenaments van ser a diverses parròquies de la seva comarca de naixement, el Baix Penedès. En 1969 va ser nomenat rector de la Parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Ribes, i l'any 1980 va ser nomenat encarregat de l'Església de Sant Pere del Tacó, de Vilanova i la Geltrú. Es va jubilar canònicament el setembre de 2013. Actualment residia al Centre Residencial per a persones grans El Redós, de Sant Pere de Ribes.

El camí sinodal entra en la fase continental

El passat 26 d'agost, en roda de premsa a la sala de premsa del Vaticà, es van presentar els treballs presents i futurs i també un balanç del material recollit fins ara en la primera fase consultiva del Sínode 2021-2023, que ha comptat amb la participació directa dels laics, els fidels i els grups. L'Escolta és el terreny

que s'ha llaurat durant quasi un any en les diòcesis dels cinc continents, en un procés d'implicació a partir del Poble de Déu.

El Sínode ara entra en la segona fase i culminarà en octubre 2023 en l'assemblea que se celebrarà en el Vaticà.

Entre les idees transmeses durant l'exposició, es constata la vitalitat i la creativitat de l'Església du-

rant la primera fase del Sínode. També es deia que aquest esdeveniment no és una oportunitat per fer una llista de tots els problemes de l'Església de manera genèrica, sinó d'entendre com avançar tots junts per anunciar l'Evangelí, en un procés que no és lineal, sinó d'anada i tornada. De fet, es deia que el document que es redactarà

al final de la nova fase continental no serà un resum de cent o més documents, sinó una eina per identificar els punts prioritaris.

El text s'enviarà a totes les diòcesis i conferències episcopals, per aconseguir un camí de creixement junts.

Trobareu més informació sobre el procés sinodal en marxa a www.synod.va

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Hem estat salvats per la mateixa sang, som una única família; per tant, acollim-nos mútuament, estimem-nos els uns als altres, curem-nos les ferides recíprocament. Fem "sínode", és a dir, "caminem junts". Perquè Déu és present on regna l'amor» (2 d'abril).

@Pontifex_es: «Aquest és l'Evangelí que estem cridats a viure: acollir, ser experts en humanitat, encendre fogueres de tendresa quan el fred de la vida plana sobre els que sofreixen» (2 d'abril).

@Pontifex_es: «El Senyor vol que nosaltres, els seus deixebles, perdonats per Ell, ens convertim en testimonis de la reconciliació: d'un Déu que sempre perdona i dona cada vegada la possibilitat de començar una vida nova, diferent, és el signe de la misericòrdia» (3 d'abril).

@Pontifex_es: «Infon en nosaltres, Senyor, el teu Esperit Sant i dona'ns un cor nou, capaç de sentir el crit dels nostres germans i germanes que han perdut la calor de la llar i de la pàtria. Fes que els donem esperança amb gestos d'humanitat» (3 d'abril).

Jornada de pregària per Ucraïna

El Consell Europeu de Conferències Episcopals ha transmès als seus membres una invitació per participar en una Jornada de pregària per Ucraïna com a expressió de proximitat i solidaritat de l'Església a Europa.

El dia escollit per aquesta Jornada de pregària per a tot el continent és el **dimecres 14 de setembre**, Festa de l'Exaltació de la Santa Creu, celebrada particularment de manera solemne en el ritus oriental.

La forma comuna de pregària serà l'adoració eucarística silenciosa, en l'horari que cada diòcesi estimi més oportú.

Demà farà 18 anys...

FOTO: BIAS

La Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ja és major d'edat! Això es podria dir, donat que demà, 12 de setembre, es compliran 18 anys de l'arribada de Mons. Agustí Cortés, primer bisbe de Sant Feliu de Llobregat, diòcesi creada juntament amb

la de Terrassa segons les butlles del papa Joan Pau II del 15 de juny de 2004. És moment de donar gràcies a Déu i de demanar-les a Ell per a tot el Poble de Déu que pelegrina, sinodalment, a la diòcesi i pel bisbe Agustí i les seves intencions.

Detenció d'un bisbe nicaragüenc

davant la greu situació que travessa el poble de Nicaragua i l'Església en aquest país, fins i tot amb la detenció domiciliària del bisbe de Matagalpa, Mons. Rolando José Álvarez, el **cardenal Omella, com a president de la Conferència Episcopal Espanyola**, va escriure una carta al seu homòleg nicaragüenc, Mons. Carlos Enrique Herrera, amb data 19 d'agost.

En ella, assenyalava que «en les últimes setmanes, venim seguint amb preocupació les notícies sobre la greu situació que està vivint l'Església nicaragüenca en la seva missió d'anunci de l'Evangelí i de les dificultats que està posant el govern a aquesta missió, amb el tancament de les emissores parroquials i del Canal Catòlica de la Conferència Episcopal i els obstacles que posen les forces policials

per a l'accés dels fidels als temples i amb la detenció de sacerdots».

Les circumstàncies i el context d'aquestes detencions, inclosa la del bisbe Rolando José Álvarez, «són realment preocupants —continua el cardenal Omella—, donat que es produeixen en un moment de greu deteriorament dels drets humans al país».

Segons ha informat **Vatican News**, la matinada del 19 d'agost, la policia va irrompre per la força a la Cúria de Matagalpa, emportant-se el bisbe Álvarez i altres vuit persones, preveres i un laic. La policia nicaragüenca va informar posteriorment que Mons. Álvarez va ser traslladat a Managua, a la seva casa familiar, on roman en arrest domiciliari. El cardenal Leopoldo Brenes, arquebisbe de Managua i vicepresident de la Conferència Episcopal, va poder visitar-lo.

AGENDA

Pots participar-hi també via internet a través de bisbatsantfeliu.cat i sagradafamilia.org

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. El Santíssim Nom de Maria; sant Guiu, pelegrí; beata Maria de Jesús, vg.

13. □ Dimarts [1C 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i dr. de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dimecres [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu; sant Cebrià, bisbe i mr.; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dijous [He 5,7-9 / SI 30 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Divendres [1C 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dissabte [1C 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. Sant Robert Bellarmino (1542-1621), bisbe de Cà-

pua i dr. de l'Església, card. (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i doctora de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / SI 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé, més breu: 16,10-13)]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prevere franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

Diumenge XXIV de durant l'any (C)

COMENTARI

«Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors»

És clara al llarg de la Bíblia la voluntat del Senyor de perdonar el pecat de l'home. Acaba la primera lectura: *El Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble. El poble s'havia fet un vedell de fosa dient: Aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte.* Déu vol castigar el poble per aquest pecat tan greu, però la intercessió de Moisès recordant a Déu les seves promeses aconseguí el perdó. El mateix Pau, a la segona lectura, afirma clarament: *Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors i entre els pecadors jo soc el primer.* És evident, doncs, que Déu no vol castigar els pecadors sinó perdonar-los. Però el millor exemple el tenim en la paràbola (mal anomenada) del fill pròdig perquè aquest no n'és el protagonista sinó el pare i el seu amor immens envers el fill que se'n va de casa però també envers el fill gran que no ha après a estimar. Abans Jesús ha explicat dues altres paràboles afirmant: *Al cel hi haurà més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.* Llavors explica la paràbola que ens fa veure com actua el pare, és a dir, com actua el nostre Pare amb tots nosaltres, pecadors. En primer lloc, el pare respecta la llibertat del fill: vol que es quedi a casa de bon grat, per lliure voluntat; però no vol esclaus, sinó fills. Però sempre creu en el fill; per això l'espera cada dia: *Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, correngué a tirar-se-li al coll i el besà.* Té entranyes d'amor, es commou i no espera que vingui, que reti comptes del que ha fet, que manifesti si està penedit: torna, és a dir, s'ha convertit. Ja en té prou, no necessita res més. I per això la gran festa que no entén de cap manera el fill gran. Aquest només pensa en els diners: *No m'has donat mai un cabrit per a fer festa;... ara torna aquest fill que ha consumit els teus béns...* Ni el petit ni el gran no han sabut estimar.

Només el pare és el gran model d'un amor total i gratuït que estima igual el petit que el gran, tots dos pecadors.

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Ves, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Aniré a trobar el meu pare i li diré:
Pare he pecat.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo soc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 15,1-32) (Versió abreujada)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'imposos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".»

Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo».

Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto, con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".»

Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tim 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobreabundó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito y merecedora de total aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-32) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta paràbola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido". Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse. O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido". Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta».